

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αθήνα 18 Οκτωβρίου 2011

Κυρίες και Κύριοι Βουλευτές,

Ως Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (Ο.Κ.Ε.), έχοντας την ευθύνη του κοινωνικού διαλόγου σύμφωνα με τις προβλέψεις του Συντάγματος, αλλά και του συστατικού της νόμου όπως έχει τροποποιηθεί, επανερχόμενοι σε ρυθμίσεις που περιλαμβάνονται στο ν/σ **«Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, ενιαίο μισθολόγιο – βαθμολόγιο, εργασιακή εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογής του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2012-2015»**, σας γνωστοποιούμε εκ νέου τα πιο κάτω:

Η Ο.Κ.Ε. το 2008, επεσήμανε την ανάγκη ύπαρξης μιας Εθνικής Κοινωνικής και Αναπτυξιακής Συμφωνίας για να μπορέσει η χώρα μας να υπερβεί τα μεγάλα οικονομικά-δημοσιονομικά και κατ'επέκταση κοινωνικά της προβλήματα.

Το κείμενο αυτής της Συμφωνίας, το παρουσιάσαμε με τη συμμετοχή όλων των κομμάτων του Κοινοβουλίου (πλήν Κ.Κ.Ε.) και των Προέδρων των Κοινωνικών Εταίρων στο Ζάππειο Μέγαρο, τον Μάρτιο του 2009.

Στην εκδήλωση αυτή παρενέβησαν δια των εκπροσώπων τους, η Κυβέρνηση, τα Κόμματα και οι Πρόεδροι των Κοινωνικών Εταίρων και είχε διαμορφωθεί ένα καλό κλίμα συνεννόησης και συμφωνιών.

Λόγω των πολιτικών εξελίξεων (ευρωεκλογές – εθνικές εκλογές) δυστυχώς αυτή η δυνατότητα μιας ευρύτερης συνεννόησης, δεν αξιοποιήθηκε.

Είχαμε προβλέψει τότε την κρίση που έρχεται και προσπαθήσαμε να αναδείξουμε την ανάγκη ευρύτερων πολιτικών και κοινωνικών συνεννοήσεων, ώστε να περιοριστεί το εύρος και το βάθος της, για να είναι πιο εύκολη η διαχείρισή της.

Δυστυχώς, ούτε και αυτή η ομόθυμη στάση των Κοινωνικών Εταίρων έγινε κατανοητή και φυσικά δεν αξιοποιήθηκε.

Προσφάτως απευθυνθήκαμε εκ νέου στους Κοινωνικούς Εταίρους για ευρύτερες συνεννοήσεις στη βάση «οδικών» αναπτυξιακών χαρτών με συγκεκριμένο περιεχόμενο και αναπτυξιακό προσανατολισμό.

Η πρότασή μας αυτή έχει μπει στη δοκιμασία γρήγορων διεργασιών και φιλοδοξούμε μέχρι τέλος του έτους να υπάρξει αποτέλεσμα.

Προϋπόθεση για μια θετική έκβαση της προσπάθειας, είναι να υπάρχει ευνοϊκό περιβάλλον διεξαγωγής των αναγκαίων συζητήσεων.

Το περιεχόμενο του πολυνομοσχεδίου δεν συμβάλλει σε αυτήν την κατεύθυνση. Και τούτο διότι φαίνεται ότι διάγουμε μια περίοδο όπου στις πολιτικές αποφάσεις δεν υπάρχει **η ενδεδειγμένη ψυχραιμία με σωστό πολιτικό σχεδιασμό και παρουσιάζεται μια εικόνα ότι το νομοθετικό έργο επιβάλλεται εξ ολοκλήρου από την τρόϊκα.**

Επιμέρους ρυθμίσεις που περιλαμβάνονται στο λεγόμενο πολυνομοσχέδιο, ανατρέπουν **θεμελιώδη δικαιώματα ή και επιφέρουν τεράστιο και δυσβάστακτο οικονομικό κόστος** σε κοινωνικές ομάδες οι οποίες καθίστανται αδύναμες να ανταποκριθούν σε αυτό.

Η «εφεύρεση της εφεδρείας» οδηγεί σε μαζικές απολύσεις και μάλιστα χωρίς αποζημίωση.

Εμβολιάζει τον ιδιωτικό τομέα για περισσότερη αυθαιρεσία, όσον αφορά το διευθυντικό δικαίωμα και την καταχρηστική άσκησή του.

Η ουσιαστική κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων με ταυτόχρονη προώθηση των όποιων επιχειρησιακών, με τον τρόπο που νομοθετούνται (να υπογράφονται σε επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 5 άτομα) οδηγούν στο αποτέλεσμα της μη διαπραγμάτευσης. Και τούτο διότι το Διευθυντικό δικαίωμα θα επικρατήσει καταχρηστικά και θα επιβάλλει τους όρους της οποίας «συμφωνίας» (απειλή για απολύσεις κ.λπ.). Άρα αφυδατώνεται έως καταργείται το δικαίωμα της Συλλογικής διαπραγμάτευσης και ως εκ τούτου και της κοινωνικής διαπραγμάτευσης.

Έτσι, οδεύουμε σε μια κοινωνία θεσμικά απροστάτευτη και το «δίκαιο» του ισχυρού μονίμως θα επικρατεί και θα κυριαρχεί.

Η κατάργηση της δυνατότητας του εργαζομένου να επιλέγει την πλέον ευνοϊκή ρύθμιση, όσον αφορά τη σύμβαση που θα αμείβεται, είναι επιεικώς απαράδεκτη και συνταγματικά αμφισβητήσιμη.

Τέλος, η περικοπή μεγάλου τμήματος των εισοδημάτων των δημοσίων υπαλλήλων, των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ κ.λπ. και των συνταξιούχων (κύρια σύνταξη και επικουρική), οδηγεί ένα πολύ μεγάλο τμήμα του ελληνικού πληθυσμού σε ανέχεια και σε κοινωνική απαξίωση, που σε συνδυασμό με όσα προηγουμένως ανέφερα αλλά και με δεδομένη την κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι στρατιές των ανέργων, θα έχουμε ως τελικό αποτέλεσμα την κοινωνική εξαθλίωση.

Η μισθολογική καθίζηση και η πλήρης κοινωνική αποσύνθεση είναι προ των πυλών.

Κυρίες και Κύριοι Βουλευτές,

Η κοινωνική και πολιτική συμφιλίωση που όπως διάβασα, προτείνεται από τριμελή ομάδα Υπουργών, δεν επιτυγχάνεται σε μια κοινωνία εξαθλιωμένη.

Μια Εθνική Κοινωνική Αναπτυξιακή (και πολιτική) Συμφωνία είναι σήμερα απαραίτητη όσο ποτέ άλλοτε.

Η χώρα μας βρίσκεται στο χειρότερο σημείο της μεταπολεμικής περιόδου.

Οι θεσμικοί εκφραστές της παραγωγικής και κοινωνικής δραστηριότητας πρέπει, ενισχυμένοι και αξιόπιστοι, να θέσουν τα νέα προστάγματα για τη χώρα και την κοινωνία μας.

Το περιεχόμενο αυτού του νομοσχεδίου, οδηγεί σε κοινωνικά ερείπια !

Η κοινωνία μας και οι πολίτες μας χρειάζονται μια νέα θεσμική θωράκιση.

Ας αναλάβουμε όλοι τις ευθύνες μας. Αύριο είναι πολύ αργά !

Ο Πρόεδρος της Ο.Κ.Ε.

Χρήστος Πολυζωγόπουλος

***Υ.Γ. :** Επειδή θα υπάρξουν «καλοπροαίρετοι» ή μη, που θα μιλήσουν εκ νέου για συντεχνίες και «καταστροφείς» της Ελλάδας, σπεύδω να απαντήσω. Την Πατρίδα μας την αγαπάμε όλοι. Ακόμα και αυτοί που οδηγούνται σε ακραίες πρακτικές (δεν συμφωνώ αλλά τους κατανοώ), απαντώντας σε ακραίες πολιτικές επιλογές. Μην αφήνουμε να διχασθεί άλλο η κοινωνία μας ή να πολυτεμαχισθεί.*

Έχουμε ιστορική ευθύνη όλοι να μιλήσουμε πρώτα με τη συνείδησή μας και μετά με τη λογική.

Αυτά τα τελευταία, έχουν προσωπικό τόνο.

Ευχαριστώ